

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2022, č. j. MSK 11953/2022, sp. zn. DSH/3491/2022/Bor, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru dopravy (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 12. 2021, č. j. MMOP 150029/2021, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku spáchaného na úseku provozu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

na pozemních komunikacích. Konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v držení hovorového zařízení v ruce za jízdy. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit náklady.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného spisu správního orgánu prvního stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku ze dne 10. 6. 2021 se podává, že žalobce téhož dne v 17:18 hodin řídil motorové vozidlo a držel za jízdy hovorové zařízení; v oznámení figuruje i vyjádření žalobce, jenž držení hovorového či jiného zařízení v ruce popírá;
- v úředním záznamu z téhož data popisuje zasahující policista skutkový děj tak, že dohlížel nad bezpečností silničního provozu a spatřil v čase 17:18 hodin vozidlo, jehož řidič ve své pravé ruce držel mobilní telefon tmavé barvy. Hovorové zařízení držel řidič před sebou v pravé ruce, kam směřoval i jeho pohled. Do vozidla bylo zřetelně vidět přes okýnko spolujezdce. Světelné podmínky byly dobré. Řidič s přestupkem nesouhlasil, držení hovorového zařízení popíral. Ve vozidle se nacházel spolujezdec, V. S. Na místě byla pořízena fotodokumentace a videozáznam přestupku;
- ve správním spise je žurnalizována evidenční karta řidiče čítající celkem 20 záznamů;
- dne 14. 7. 2021 u ústního jednání před správním orgánem žalobce uvedl, že mobilní telefon v ruce nedržel, ten držel jeho spolujezdec V. S., jenž žalobci na mobilním telefonu ukazoval nějakou fotografii. Žalobce k dotazu správního orgánu upřesnil, že si již nepamatuje, v jaké ruce spolujezdec mobilní telefon držel. Navrhl výslech svědka V. S. Dle žalobce z fotografií nelze určit, co V. S. v ruce drží.

3. Správní orgán prvního stupně ve věci první rozhodl dne 10. 8. 2021, přičemž žalobce uznal vinným z projednávaného přestupku. Konstatoval, že výslech navrženého svědka V. S. je nadbytečný, přičemž žalobce je usvědčován fotografickou dokumentací a videozáznamem. K odvolání žalobce byla věc nadřízeným správním orgánem zrušena a vrácena rozhodnutím ze dne 7. 10. 2021 s konstatováním, že skutkový stav nebyl zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný správního orgánu prvního stupně vytkl, že nevyslechl svědky – zasahující policisty.

4. Správní orgán následně doplnil dokazování takto:

- svědek policista nstržm. J. H. dne 29. 11. 2021 v postavení svědka uvedl, že při výkonu dohledu nad BESIP zahlédl řidiče, který držel v pravé ruce mobilní telefon, přičemž řidič po zastavení s přestupkem nesouhlasil; v policejním vozidle seděl svědek na místě spolujezdce; protiprávní jednání pozoroval ze vzdálenosti cca 15 m po dobu cca 2 vteřin; řidič při silniční kontrole uváděl, že v ruce nic nedržel; k osobě obviněného nemá žádný vztah; ve vozidle žalobce byl na předním sedadle přítomen spolujezdec;

- svědek policista pprap. R.S. dne 29. 11. 2021 v postavení svědka vypověděl, že prováděli s kolegou kontrolu v rámci BESIP, byli si jisti, že viděli žalobce, jak za jízdy drží mobilní telefon, proto jej zastavili a provedli silniční kontrolu; žalobce s přestupkem nesouhlasil; protiprávní jednání pozoroval ve vzdálenosti cca 15 m po dobu asi 4 vteřin; domnívá se, že řidič uváděl, že mobilní telefon držel spolujezdec a že „ta ruka není jeho“; žalobce osobně nezná, nemá k němu žádný vztah; svědek upřesnil, že žalobce držel mobilní telefon v ruce; zařízení již s odstupem času není schopen blíže pospat.
 - žalobce prostřednictvím svého zmocněnce poukázal na to, že z provedeného dokazování vyplývá, že ve vozidle někdo držel mobilní telefon, ovšem svědecké výpovědi neposkytují detailní obraz o skutkovém ději a není vyloučeno, že telefon mohl držet spolujezdec. Zdůraznil, že protiprávní jednání musí být doloženo nad nejmenší pochybnost;
 - V. S. dne 29. 11. 2021 v postavení svědka vypověděl, že se při jízdě s žalobcem díval ve svém mobilním telefonu na novou aplikaci a manipuloval s telefonem, jednalo se o „aplikaci na fotky“, přičemž telefon držel v obou rukou tzv. naležato. Svědek nejprve spontánně uvedl, že se jej policisté ptali, zda je to jeho ruka, co manipulovala s telefonem, následně na dotaz správního orgánu sdělil, že se jej policisté na nic neptali. Upřesnil, že je asi půl roku zaměstnán u žalobce. Předtím, než je zastavila hlídka, žalobce netelefonoval a nedržel v ruce telefon či jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
5. Správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 17. 12. 2021, přičemž žalobce opětovně uznal vinným z projednávaného přestupku. Uzavřel, že protiprávní jednání žalobce je prokazováno fotografiemi, videozáznamem, jakož i svědeckými výpověďmi policistů, přičemž svědeckou výpověď spolupracovníka žalobce, V. S., považoval za méně věrohodnou s ohledem na zaměstnanecký vztah svědka k žalobci, přičemž poukázal na rozpory v dané výpovědi. Svědek nejprve spontánně uvedl, že se jej policisté ptali, zda je to jeho ruka, co manipulovala s telefonem, aby následně na dotaz správního orgánu sdělil, že se jej policisté na nic neptali. Též jednoznačně uvedl, že telefon držel v obou rukou a naležato. Fotografie i videozáznam přitom vylučují držení mobilního telefonu svědkem v obou rukou a tzv. naležato, je z nich naopak patrné držení telefonu jednou rukou a svisle.
6. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 17. 3. 2022, v němž mj. považoval výpověď svědka S. za účelovou, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2022 včasnou žalobou, v níž brojí proti nesprávnému závěru o nevěrohodnosti svědka S. Namítá, že jeho věrohodnost není snížena tím, že je zaměstnancem žalobce. Z ničeho nelze dovozovat, že by svědek měl podstatný zájem na věci či že by na něj bylo působeno, aby vypovídal v rozporu s tím, co si pamatoval. Přístup žalovaného k výpovědi svědka S. je diskriminující, přičemž nelze výpovědi policistů excesivně využívat tak, že jiné výpovědi, které se s nimi neshodují, jsou nevěrohodné. Svědek si byl jist podstatnou skutečností, a tou je obviněný, že před

zastavením policejní kontrolou, netelefonoval a nedržel v ruce telefon. Drobné nejasnosti ve výpovědi dle žalobce naopak dle názoru žalobce svědčí o spontánnosti a poctivosti jeho výpovědi. Skutečnost, že držel telefon v obou rukou a naležato, jej nečiní nevěrohodným. Jako spolujezdec měl logicky lepší výhled na to, co žalobce činil při jízdě, než měli policisté. Žalobce též namítá, že z pořízené dokumentace je bez znaleckého posudku obtížně vyvoditelné, zda telefon byl držen pravou či levou rukou, popřípadě jaká byla míra „křečovitosti“ daného úchopu.

8. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jeho přestupkové jednání nebylo bez pochybností prokázáno.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Má za to, že přestupek byl prokázán zcela nepochybně provedenými důkazy. Poukázal na skutečnost, že není zdaleka pravidlem, že u projednávaného typu přestupku bývá pořízen videozáznam. A pokud ano, zpravidla jsou jím prokazatelné zejména výhledové a povětrnostní podmínky. V souzené věci je tomu ovšem naopak. Na videozáznamu a z něj pořízených fotografií je jasně viditelné, že řidič drží v pravé ruce mobilní telefon, což potvrdili i zasahující policisté, jejich svědecká výpověď je vzájemně konzistentní. K učinění skutkových závěrů z videozáznamu není zapotřebí znaleckých odborných závěrů. Svědecká výpověď spolujezdce je naopak rozporná sama o sobě a odporuje videozáznamu. Skutečnost, že spolujezdec je zaměstnancem žalobce, považuje správní orgán spíše za podružnou. Žalovaný shledává hodnocení důkazů správním orgánem prvního stupně za logické a přesvědčivé.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.
14. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

15. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
16. Stěžejní námitky žalobce se týkají prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, zejména pak ve vztahu k vyhodnocení svědecké výpovědi V. S.
17. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, a to verze předkládaná svědeckými výpověďmi zasahujících policistů vypovídajícími, že viděli žalobce za jízdy držet v pravé ruce mobilní telefon, a verze druhá stojící na výpovědi žalobce tvrdícího, že mobilní telefon za jízdy nedržel, přičemž mu spolujezdec V. S. toliko na mobilním telefonu ukazoval fotografie, která je podpořena svědeckou výpovědí daného spolujezdce. V přestupkovém řízení byl dále proveden důkaz CD záznamem zobrazujícím průjezd automobilu žalobce a z něj učiněné fotografie, z nichž je patrné držení mobilního telefonu jednou rukou ve svislé poloze. Jiné důkazy o sporném jednání žalobce, než je výpověď policistů a žalobce, svědecká výpověď, V. S., resp. listin pocházející od policejního orgánu (oznámení přestupku, úřední záznam), v přestupkovém řízení provedeny nebyly.
18. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Naopak držení mobilního telefonu popíral. Následně tvrdil, že mobilní telefon držel jeho spolujezdec, jenž mu na něm ukazoval fotografie. Policisté jednoznačně vypovídají, že viděli žalobce, jak drží za jízdy mobilní telefon. Přítomnost mobilního telefonu ve vozidle a jeho držení jednou rukou ve svislé poloze je též podpořena videozáznamem a z něj pořízenými fotografiemi. Svědek S. tvrdí, že žalobce mobilní telefon nedržel, přičemž jej měl držet on a ukazovat mu na něm fotografie, a to oběma rukama a v horizontální poloze.
19. Pokud jde o žalobcem rozporovaný způsob hodnocení výpovědi svědka, je vhodné nejprve uvést, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu, § 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Neuplatňuje se tedy tzv. „vázané hodnocení důkazů“, podle kterého má některý důkazní prostředek *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka. V projednávané věci se svědecké výpovědi policistů na straně jedné a svědecká výpověď V. S. a vyjádření žalobce na straně druhé, v popisu skutkového děje zásadním způsobem rozcházejí. V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků a v kontextu s případnými dalšími provedenými důkazy a podklady, zde videozáznamem a fotografiemi, a uvážit, zda lze některé z výpovědí považovat za průkazné, tzn. osvědčující reálný průběh skutkového děje.
20. Správní soudy se v minulosti opakovaně zabývaly případy, kdy byla důkazní situace podobná té v nyní posuzované věci, tedy posuzováním skutkového děje při řízení motorových vozidel, kdy proti sobě stála protichůdná tvrzení (případně i při absenci videozáznamu, což ale není případ souzené věci). Například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 15. 10. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, byla za hodnověrná považována svědectví policistů, neboť ta byla konzistentní, zatímco ve výpovědích posádky vozu bylo možno nalézt nesoulad. Naopak v

rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, nedošlo ke zpochybnění výpovědi osádky vozu, zatímco u zasahujících policistů byla shledána až příliš velká míra horlivosti při řešení přestupku, která ústila v kontrolu vybavení vozu ani vzdáleně nesouvisejícího s podezřením na spáchání předmětného přestupku. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se Nejvyšší správní soud zabýval též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, v němž mj. konstatoval, že „k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z 'trojjediného zdroje', jímž bylo 'Oznámení přestupku', úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“

21. Výpovědi policistů jsou v nyní projednávané věci bez rozporů jak každá zvlášť, tak při jejich vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani řádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté stěžovatele stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra jejich horlivosti, jak tomu bylo ve výše zmiňované věci sp. zn. 7 As 105/2010. Žalobce nebyl podroben žádnému šikanóznímu jednání a jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. III. ÚS 359/05). Na žádné rozpory ve výpovědích policistů či jejich neadekvátní jednání ostatně nepoukazuje v žalobě ani sám žalobce.
22. Krajský soud se shoduje s názorem správních orgánů, že policisté mohli na uvedenou vzdálenost (zhruba 15 m) a za daných klimatických a světelných podmínek vnímat svými smysly, zda řidič při řízení drží mobilní telefon, obzvláště pokud se na jeho sledování soustředili a stáli kolmo k vozovce, po níž projížděl žalobce. Držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků (například určení konkrétního překročení maximální rychlosti; k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42) pozorovatelné pouhým zrakem a není k jeho odhalení potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 51); svědecká výpověď zasahujících policistů tak může být sama o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz.
23. Výpovědi policistů a jejich věrohodnost pak nikterak nevylučuje provedený videozáznam, resp. fotografie z něj pořízené, ba naopak s jejich výpověďmi zcela koresponduje. Je z něho totiž zjistitelné, kde stál v době kontroly policejní vůz, v jakém místě projížděl žalobce ve vozidle, jaké byly výhledové podmínky policistů, skutečnost, že v době kontroly bylo denní světlo, jasno. Je třeba zmínit i to, že kamerový záznam zobrazuje děj z poněkud odlišného úhlu, než je úhel, z něhož děj pozorují v policejním automobilu sedící policisté, což rovněž ovlivňuje vnímání skutečnosti. V souzené věci je tedy výpověď policistů podpořena videozáznamem a fotografiemi z něho pořízenými.

24. Krajský soud se též shoduje s žalovaným v tom, že k vyhodnocení přestupkového děje z pohledu videozáznamu i fotografií v souzené věci není zapotřebí žádných speciálních znalostí či znaleckého ověření. Videozáznam i fotografie vyznívají z pohledu zkoumaného přestupkového děje i pro „nepoučeného laika“ zcela jednoznačně.
25. Jízda žalobce je na videozáznamu zachycena po dobu cca 2-3 vteřin (od času 00:06 do času 00:09 záznamu). Ze záznamu i fotografií je zcela zřetelná poloha telefonu, pohled žalobce směřující k displeji, skutečnost, jak je telefon držen. Krajský soud též konstatuje, že pohled spolujezdce nesměruje k telefonu, nýbrž směrem z čelního okna ven, spíše vlevo po směru jízdy, spolujezdec se též k řidiči nikterak nenaklání či nepřibližuje, což by svědčilo pro to, že by mu na displeji telefonu ukazoval fotografie. Rovněž by bylo pravděpodobné, pakliže si na svém telefonu prohlížel fotografie, jak tvrdí, že jeho zrak bude k displeji telefonu mířit, což z videozáznamu, resp. fotografií, není patrné. Ze záznamu je též bezpochybně zjištělné, že telefon není držen v horizontální poloze a oběma rukama, jak tvrdil svědek.
26. Obdobně jako žalovaný hodnotí krajský soud i výpověď žalobce. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč předeštit jinou verzi skutkového děje, tj. verzi, která by jej vyvinila z podezření ze spáchání dopravního přestupku, s nímž by byl spojen i sekundární postih podle § 123b zákona o silničním provozu (započtení bodů do bodového hodnocení řidičů). Takovou motivaci každého obviněného z přestupku lze jistě rozumně očekávat, přičemž nelze ani odhlédnout od toho, že jeho vyjádření k věci není svědeckou výpovědí a v rámci zajištění práva na obhajobu zákon obviněnému (na rozdíl od svědka) nepřikazuje, aby uváděl (vypovídal) pravdu a nic nezamlčoval (srov. § 55 odst. 1 správního řádu). Jakkoliv tedy vyjádření či jiné podání obviněného z přestupku (tj. účastníka řízení) není vyloučeno z okruhu podkladů, jimiž se zjišťuje skutkový stav věci (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), je nutné k jeho obsahu v rámci hodnocení důkazů a dalších podkladů přistupovat vždy s určitou obezřetností. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom neplyne, že by žalobcem předešřená verze skutkového děje byla označena za nevěrohodnou pouze pro jeho postavení osoby obviněné z přestupku.
27. Co se týče výpovědi svědka S., správní orgány poukázaly na rozpory v jeho výpovědích zejména co do polohy a způsobu držení mobilního telefonu, ale též co do jeho líčení skutkového děje co do dotazů policistů při silniční kontrole vs. odpovědi na dotaz správního orgánu (srov. rozpor ve spontánním líčení policejní kontroly a odpověď na dotaz správního orgánu popsany v bodě 4 rozsudku). Správní orgány totiž především porovnaly obsah výpovědi svědka s výpověďmi zasahujících policistů a videozáznamem, resp. fotografiemi. V kontextu výpovědi zbývajících svědků a videozáznamem, resp. fotografiemi, lze totiž důvod pro její zpochybnění nalézt. Právě tyto okolnosti vskutku snižují důvěryhodnost jeho svědecké výpovědi a to v neopomenutelném kontextu zjištění, že je ve vztahu k žalobci o závisením zaměstnaneckém postavení.
28. Krajský soud tak souhlasí se závěry správních orgánů, že výpovědi policistů působily hodnověrněji, než výpověď svědka a vyjádření žalobce, to vše za podpory videozáznamu a fotografií, a proto se k této verzi skutkového stavu přiklonily. Tento rozpor, pro dokazování podobných situací typický, byl překlenut tím, jak byla vysvětlena důvěryhodnost výpovědi policistů, a naopak nevěrohodnost výpovědi svědka. Uvedené je

též v souladu s úředním záznamem a oznámením o přestupku (byť tyto nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, viz například rozsudky ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS), ale jedná se o podklady, které primárně slouží k určení směru dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 – 34).

29. Správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházeli z toho, že oba policisté neměli k žalobci ani k projednávané věci o přestupku jakýkoliv osobní zájem či vztah, zatímco svědeckou výpověď svědka Sitky vyhodnotili s přihlédnutím k rozporům a k tomu, že se jedná o zaměstnance žalobce, tedy osobu, která může mít na výsledku projednání přestupku stejný zájem jako žalobce, tedy aby přestupkové jednání žalobci prokázáno nebylo, jako nevěrohodnou. Uvedený názor správních orgánů považuje krajský soud za logický a důvodný s tím, že svědecká výpověď V. S. nemohla nijak zpochybnit věrohodnost výpovědi zasahujících policistů, kteří vykonávali pouze svou služební povinnost a je podpořena videozáznamem a fotografiemi z něj pořízenými. Správní orgány se v projednávané věci řídily zásadou volného hodnocení důkazů a dle názoru krajského soudu dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti.
30. V posuzovaném případě krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.
31. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
32. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlédnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném

obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.

33. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.
34. Podle názoru zdejšího soudu nejsou dány pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 16. ledna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně